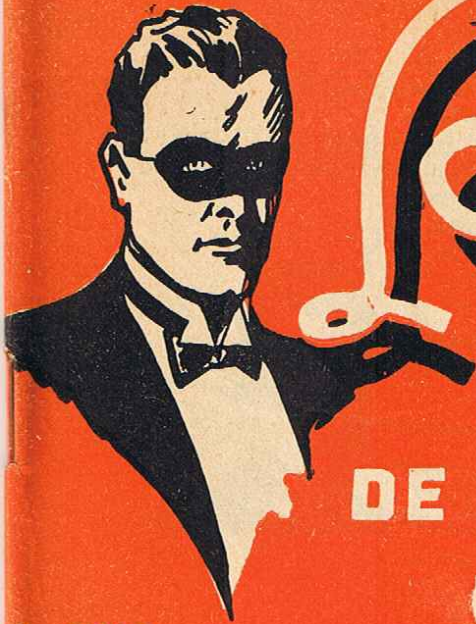

NIEUWE AVONTUREN

Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Als het goud lokt

Nr 2093

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

ALS HET GOUD LOKT.

HOOFDSTUK I.

OP JACHT AAN DE TANANA

De zon stond op het punt achter de bergkam te verdwijnen, die zich aan beide zijden langs de oevers van de Tanana uitstrekken, een zijrivier van de Jukon, in Alaska.

Het brede dal van de dichtgevroren rivier was met een dikke laag sneeuw bedekt en het was bijna onmogelijk na te gaan, waar de over eindigde en de stroom begon.

Het schitterend witte dek spreidde zich uit over de onmetelijke vlakke, zowel als over de ijskorst, die de wateren

van de Tanana reeds maanden gevangen hield.

Het was zo vreemd stil in deze afgelegen streken, waar de mens op ieder uur van de dag een verbitterde strijd moet voeren tegen de natuur, tegen het wilde gedierte en tegen zijn ergste vijand zijn medemens, dat men zelfs op verre afstand het neervallen van een dode tak hoorde, of het trippelen van een wilde eend over het ijs in de rivier, daar waar de felle wind een gedeelte van de oppervlakte had schoongeveegd.

Woningen waren heinde en ver niet te zien.

Iets wat op een pad gelek, kronkelde langs de berghelling in Noordelijke richting, beschermd door de pijnbomen, die zich stil en statig ten hemel strekten.

Langs dat pad bewogen zich langzaam drie mannen, zo dicht in hun pelsen gehuld, dat er van hun gelaat slechts weinig te bespeuren viel.

En dat was wel nodig, want de thermometer wees op dat ogenblik bijna dertig graden onder nul.

Een soort kap, eveneens van bont, omgaf hun hoofd en was onder de kin dichtgesnoerd.

Hun benen staken in met bont gevoerde lederen kappen, die tot ver boven de knie reikten.

Dikke wanten, van wol met schapenvacht gevoerd, beschermden hun handen tegen de intense koude.

Ieder hunner droeg een linnen zak over de schouder, blijkbaar bestemd om er het geschoten wild in te bewaren.

Want dat de drie mannen op jacht waren geweest, bleek uit hun bewapening en verdere uitrusting.

Zij droegen een uitmuntend Engels jachtgeweer aan een riem over de schouder, en in de lederen gordel stak een lang jachtmes, sterk en scherp geslepen.

Hun voeten waren voorzien van sneeuwschoenen, waarmee een geoefend man zich zeer snel over de sneeuw weet te verplaatsen.

Thans echter konden zij niet vlug vooruit komen, want het pad ging bergopwaarts en zij moesten gebruik maken van hun korte bergstokken, om niet telkens achteruit te glijden.

Dicht naast een der drie mannen liep een grote, fraaie wolfshond, een sterk, moedig dier, nimmer bevreesd de wolf aan te vallen en die zijns gelijke vruchteloos zocht bij het speuren naar het wild,

— Zouden wij nu nog ver van het blokhuis zijn, Edward?

— Ik denk nog een uur, misschien nog vijf kwartier. Ben je vermoeid?

— Dat niet zo zeer, maar ik gevoel mij buitengewoon slaperig!

— Daarom moeten wij voortmaken, vrienden! hernam de oudste van het drietal. Want die toestand is gevaarlijk. Wie aan die slaapzucht zou toegeven, die zou in deze koude nimmer meer ontwaken...

Die waarschuwing scheen de beide anderen tot meerdere spoed aan te zetten, want vlugger tikten de sneeuwschoenen op de hardbevoren oppervlakte, en nu was spoedig de top van het gebergte bereikt, dat hier niet hoger dan vijfhonderd meter boven de vlakte uitrees.

De drie jagers bevonden zich hier in een soort bergpas, breed en vlak, die zich over een lengte van bijna twee kilometer uitstreckte.

Toen zij het einde van die pas bereikt hadden, zagen zij neer op de vlakte, die overgoten werd door de stralen van de ondergaande zon.

Het was een verrukkelijk schouwspel en als onwillekeurig bleven de drie mannen een ogenblik stilstaan, diep onder de indruk van hetgeen zij zagen.

De vlakte strekte zich uit tot aan de gezichtseinder, waar zij werd afgesloten door een ander gebergte, dat als in een violetten nevel gehuld scheen.

Links en rechts verhieven zich dichte pijnbossen, zwart en geheimzinnig.

Dicht aan de zoom van een dier bossond stond een sterk blokhuis, en in de heldere lucht kon men duidelijk de rook uit de schoorsteen zien opkronkelen.

Zwijgend beschouwden de drie mannen een ogenblik dit overweldigend schone natuurafereel, tot de oudste, die de aanvoerder van het troepje scheen te zijn, op zachte toon zei:

— Komt vrienden! Wij hebben nog

een half uur te lopen en aanstonds zal de zon achter de kim verdwijnen.

Snel gleden de mannen nu op hun sneeuwschoenen over de vlakke, op het blokhuis af.

Fang, de wolfshond, draafde onvermoed mee.

Voor het sterke dier scheen zulk een lange jacht niets anders te zijn dan een uitstapje.

Eindelijk! Daar was de hut!

Zij stonden stil voor het grote, sterk gebouwde blokhuis, uit ruw bekapte boomstammen opgetrokken.

Naast de dikke deur, eveneens van boomstammen vervaardigd, bevond zich het kleine venster, dat met een zwaar luik gesloten kon worden.

Op het vrolijk geblijf van de hond, ging de deur op een kier open en er verscheen een lachend gezicht om de hoek, het gezicht van een bevallige, jonge vrouw, die vrolijk uitriep:

— Bent u daar? Kom maar gauw binnen, want de kou zal in een oogwenk de warmte uit het vertrek drijven!

Vlug traden de drie mannen en de hond de ruime en enige kamer van het blokhuis binnen.

Daar werden zij begroet door een jonge kerel, sterk als een boom, met een rond, open gelaat, die bezig was geweest met het afschrappen van een berenhuid, die met touwen aan een paar haken in de wand was opgehangen.

Hij droeg een lederen wambuis; zijn dikke bontkleren hingen aan haken tegen de muur.

In een hoek van het vertrek vlamde een groot houtvuur en dicht daarbij, tegen de muur geschoven, bevond zich het lage, eenvoudige bed van Jack Brunt en zijn jonge vrouw, met wie hij juist een maand geleden in het huwelijk was getreden.

Jack Brunt was pelsjager en hij gold in deze voor één van de stoutmoedigsten.

Zijn jonge vrouw, nauwelijks achttien jaar oud, Grace Bellington, was de doch-

ter van een houtkoper, en niet zodra hadden de jongelieden elkander gezien op een dier openbare bals, zoals men ze zelfs in het uiterste Noorden van de Verenigde Staten niet kan missen, of zij waren verliefd op elkander geworden en een maand later hadden zij zich naar de predikant van het naastbijgelegen dorp begeven.

Jack had het blokhuis, dat hij zelf met behulp van enige makkers had gebouwd, tot dan alleen bewoond en nu woonde hij er met z'n jong vrouwtje.

Voor Europese ogen klinkt het bijna ongelooflijk, dat die jonge mensen daar konden leven, en toch waren zij innig gelukkig.

Jack had de drie vreemdelingen de hand gedrukt, onder welke stevige behandeling alleen Henderson geen spier had vertrokken, en daarop ont deden de drie jagers zich van hun dikke pelsen, om in afwachting van de maaltijd aan het heerlijk koesterende houtvuur plaats te nemen en een klein glas sterke brandewijn te drinken.

En nu was het ook nog mogelijk het gelaat van de drie vreemdelingen beter te beschouwen.

Een hunner was ongeveer veertig jaar, te oordelen naar zijn licht grijzend haar, ofschoon zijn gelaat nog geen enkele rimpel vertoonde, en zijn grijze ogen schitterden als die van een jongeling.

Hij had scherp gesneden trekken, die van grote schranderheid getuigden en van een wilskracht, die voor niets terugdeinst.

De tweede jager was veel jonger en had een zacht blozend gelaat, rond en bijna vrouwelijk, waarin twee helderblauwe ogen straalden.

De derde eindelijk was gebouwd als de Farnesische Hercules, met schouders, die de wereld schenen te kunnen torsen, een borst als een aambeeld, armen als voorhamers en harde vuisten, die een os konden vellen.

De oudste van het drietal was John Raffles.

Hij had gehoor gegeven aan een onweerstaanbare drang, tijdelijk Londen te verlaten, de stad, waar hij zo ijverig werd gezocht door de politie, wegens een aantal stoutmoedige inbraken, waarvan niemand anders dan Raffles de dader kon zijn geweest, volgens de heren van Scotland Yard.

En zo had hij op een schone ochtend zeer vroeg in de lente zijn enige trouwe vriend, Charles Brand het voorstel gedaan « wat te gaan jagen aan de oevers van de Jukon », alsof het de eenvoudigste zaak der wereld was.

De jonge man had hem tegengeworpen, dat het daarginds zeker nog zou winteren en dat het klimaat er weinig minder bar was dan aan de Noordpool, maar dit had Raffles niet kunnen weerhouden.

Henderson had de vliegtuigmachine in orde moeten brengen, waarmede Raffles reeds meerdere malen de oceaan was overgevlogen, en juist een dag, nadat Raffles zijn voorstel tot het « uitstapje » had gedaan, steeg de Sperwer, zo was de naam van deze wonderbaarlijke machine, die aan het vernuftig brein van de Grote Onbekende was ontsproten en die een snelheid van meer dan 800 Kilometer per uur kon bereiken, vroeg in de ochtend dicht bij Londen op, om nog diezelfde dag, tegen het vallen van de schemering, in de buurt van Montreal te dalen.

De volgende dag werd de reis voortgezet en 's middags daalde de machine voor de tweede maal bij Fort Reliance,

aan de Jukon, op Canadees gebied, maar dicht bij de grens van het Territorium van Alaska gelegen.

Daar had Raffles de vliegtuigmachine achtergelaten en toevertrouwd aan de hoede van de garnizoenbevelhebber, om verder te voet, te paard, met een slede, door honden of rendieren getrokken, verder te reizen.

Van de Jukon waren de drie jagers naar de oevers van de Tanana overgestoken, meestal per slede, door sterke honden getrokken, waarbij zelfs Fang zijn diensten verleende, daar hij het niet scheen te kunnen hebben, dat hij door zijn soortgenoten werd vervoerd, zonder zelf een poot uit te steken.

Wel was er een hevige strijd ontbrand met de witte Eskimohonden, die geen indringer schenen te willen dulden, maar Fang was overwinnaar gebleven en trok daarna lustig mee.

Op de tiende dag van hun reis, die steeds verder noorderlijk ging, hadden zij Jack Brunt aangetroffen, die juist zijn vallen nakeek, en dadelijk met de kenmerkende gastvrijheid van de Schot, de drie vermoeide mannen naar zijn blokhuis had geleid, waar zij tot hun niet geringe verbazing de bevallige Grace hadden aangetroffen.

Vier dagen hadden zij in het blokhuis overnacht, slapende op de dikke vachten der reeds geschoten blauwvossen, zilvervossen, otters en beren, waarbij zij grote genegenheid hadden opgevat voor de jonge Schot, die hier geheel alleen met zijn vrouwtje de woestheid van het klimaat en de streek trotseerde en steeds even opgewekt en blijmoedig was.

HOOFDSTUK II.

DEMON GOUD

Terwijl Grace druk in de weer was om het eenvoudig avondmaal gereed te maken, zaten de vier mannen om het vuur, en spraken over de uitslag van de jacht.

— Zijt gij nogal tevreden over het resultaat, mijnheer? vroeg Jack, zich tot Raffles wendend.

— Alles in aanmerking genomen ja, ik ben tevreden! antwoordde Raffles. Vergeet niet, dat wij ongeoeffend zijn op dit gebied!

— Maar uw prachtige hond zal u wel van veel nut zijn geweest? ging Jack door, terwijl hij het dier over de kop streelde. Hebt u die hond uit Europa meegebracht, als ik vragen mag?

— Ja, een mijner vrienden bracht Fang een paar maanden geleden voor mij mee van Prince Albert Land, nog heel wat Noorderlijker gelegen dan Alaska! Daar worden deze honden door de Eskimo's veel gebruikt bij de robbenjacht. Fang is een bijzonder groot en sterk exemplaar. Hij heeft vandaag geholpen, om ons niet platzak te doen thuiskomen, een paar wilde ganzen, een koppel sneeuwhoenders, en drie blauwvossen! Natuurlijk doet u ons het genoegen en behoudt de vellen van die dieren, tenminste als wij de huid niet al te zeer met onze kogels beschadigd hebben!

— Hebt u die vossen met een kogel en niet met hagel geschoten, mijnheer? riep Jack vol bewondering uit. Dan maak ik u mijn compliment! Dat is zeker niet leders werk! De blauwvos is

zeer snel en schuw! En luister nu! Ik zou u niet gaarne willen wegjagen, maar als u nog een dagreis verder naar het Noorden trekt, zult u daar een gebied vinden, waar nog veel zilvervossen te vinden zijn en veel meer beren dan hier! Ik zelf denk er over een paar weken heen te gaan, als er hier niets meer voor mij te doen valt.

— Ik neem uw goede raad dankbaar aan, mijn waarde Jack, zei Raffles. Wij mogen ook niet langer misbruik maken van uw gastvrijheid, want jonggehuwden, zo heb ik altijd horen zeggen, willen liefst maar zoveel mogelijk alleen zijn!

— O, maar daar kunnen wij altijd nog genoeg van profiteren, mijnheer! riep Grace met een helder lachje uit. Er gaan weken voorbij, zonder dat wij hier iemand zien passeren!

— Dat is zo, maar in de laatste dagen schijnt het mij toch toe, dat ik veel personen door de bergpas zie trekken, die mijn huis voorbijgaan in de richting van Meadow Hill, zei de jonge pelsgager peinzend. Enige tijd geleden sprak ik een houthakker, die daar vandaan kwam en die mij zei, dat er geruchten de ronde doen, als zou er daarginds weer goud zijn gevonden!

— Wát of wààr is dat Meadow Hill? vroeg Brand nieuwsgierig.

— 's Zomers kan men het in enkele uren bereiken, te paard. Maar nu zou men er wel een dag voor nodig hebben. Het ligt aan de Tanana op deze oever.

— Wat is het, een stad, een dorp? vroeg Brand verder.

— Noch het één, noch het andere, mijnheer! antwoordde Jack. Een half jaar geleden was het er nog niet. Maar toen werd er gemompeld, dat er daar ergens goud te vinden was en in een ommezien onstond toen een nederzetting. Ik spreek niet graag kwaad, maar het is merendeels ontuig, dat in zo 'n nederzetting woont, die als bij toverslag uit de grond is gerezen, mijnheer! Luiards, dobbelaars, leeglopers en dieven, alles vindt je daar. De gouddorst drijft er het uitschot van de gehele streek heen.

— Prettig wonen zal het daar zijn! merkte Henderson langs zijn neus op.

— Mijnheer, het is er een hel voor ieder man met een greintje beschaving! riep Grace vol afschuw uit. En ik beklag de arme vrouwen, die daar komen!

— Wonen er dan vrouwen? vroeg Brand verwonderd.

— Ja, maar negentig procent is niet veel zaaks, mijnheer! gaf Jack te kennen. Zij bedienen in de kroegen en zij moeten de jongens aandrijven tot altijd meer drinken; dat is winst voor de baas en voor haar ook, want zij krijgen procenten van de verkoop. Het heet wel, dat de verkoop en het slijten van sterke drank verboden is, maar doe er eens wat tegen!

— Daar is dus in het geheel geen politie? vroeg Henderson vol belangstelling.

— Men kan wel zien, mijnheer, dat u zo kersvers uit Europa bent gekomen! antwoordde Jack glimlachend. Politie! Ja, er bestaat zo iets als de bereden North West Police, en ik zal de laatste zijn, om iets af te dingen op de persoonlijke moed van die mannen, die zij dan ook wel nodig hebben, want hun baantje is een hondenbaantje.

— Sakkerloot, dat is dan heel wat anders dan het baantje van de Londense « Bobbies »! riep Henderson uit.

— Dat moogt u wel zeggen, mijnheer! zei Jack.

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Als er nu een nieuwe nederzetting wordt gevormd, zoals die van Meadow Hill, dan komt de politie eens kijken en dan kan zij verder niet veel doen, vooral 's winters niet, als alles onder de sneeuw ligt. Er is geen denken aan in zulke posten een permanente politiemacht te vestigen, dan zou men het korps met een honderdduizend man moeten uitbreiden, en dat gaat niet, nog afgezien van de vraag of een kleine afdeling genoeg ontzag zou kunnen afdwingen. En daarom zijn de toestanden hier nog juist zoals zij een halve eeuw geleden waren! Ieder is hier zich zelf het naaste en moet maar zorgen, dat hij aan het langste eind trekt. De revolvers zitten hier los in de holster, ziet u.

— Dan zullen wij dus goed doen, een weinig op onze hoede te zijn, als wij daarginds komen! merkte Raffles glimlachend op.

— Dat zou ik u aanraden! antwoordde Jack. Sommige kerels zien er geen been in, iemand voor een handvol stofgoud om zeep te brengen! Een mensenleven is hier minder waard dan in Europa, ziet u! Maar, gij zijt met drie mannen en ik meen reeds opgemerkt te hebben, dat u niet voor een klein gerucht verwaard zijt! Dat is veel waard. Maar toch, weest voorzichtig, en laten zij daarginds niet merken, dat u geld of kostbaarheden bij u hebt, want als hun hebzucht eenmaal is opgewekt, dan staan zij voor niets!

— Wij zullen om uw raad denken, waarde Jack! zei Raffles. Gij spraakt zoeven van geruchten, alsof er goud in deze streek gevonden zou zijn. Is daaromtrent dan nog niets naders bekend?

— Naar mijn weten althans niet, mijnheer! antwoordde de pelsjager. Maar ik heb in dagen niemand gesproken en weet alleen, dat er geruchten de ronde doen, van een rijke goudader, die

niet ver van Meadow Hill ontdekt zou zijn. Daarom trekken nu ook sedert enige dagen zoveel mannen naar het Noorden.

— Nu, wij zullen wel zien wat het is, al denken wij zelf niet aan het delven naar het kostbare metaal mede te doen, hernam Raffles. Want u hebt de lust bij mij gewekt, de kant van Meadow Hill op te gaan en daar naar wild te speuren!

— Als u nog een dag wilt wachten, mijnheer, dan vergezel ik u daarheen, want ik moet mijn voorraad patronen en vallen vernieuwen en Meadow Hill is het dichtste bij. Daar is een winkel, waar die dingen verkocht worden.

— Niets zal mij liever zijn, Jack! gaf Raffles ten antwoord. Maar kun je je jonge vrouw zolang alleen laten?

— O, dat ben ik wel gewend, mijnheer! riep Grace lachend. Ik doe de bouten stevig op de deur, ik kruip bij het vuur en wacht tot Jack terugkomt. En als er onwelkome bezoekers komen wel, ik weet met geweer en revolver om te gaan!

— Nu, als dat zo is, dan wensen wij niets liever dan gebruik te maken van het vriendelijk aanbod van Jack! hernam Raffles. Hij kent hier zeker de weg beter dan wij en zijn hulp zal ons van groot nut zijn.

Het avondmaal was nu gereed en allen zetten zich aan de ruwhouten tafel, niets anders dan een schijf hout, gezaagd uit de meterdikke stam van een reusachtige spar, op een zware stronk, die al heel stevig in de bodem bevestigd was, want de hut was eenvoudig om de tafel heengebouwd, en de stronk was met zijn eigen wortels in de bodem verankerd.

Het vertrek werd verlicht door een soort lamp, bestaande uit een leeg petroleumblik, voor de helft gevuld met rendiervet, waarin een lange katoenen pit dreef.

Aldus heerste er een schemerig licht in het vertrek, juist voldoende om elanders gelaat te kunnen onderscheiden.

Nu en dan, als het gesprek een ogenblik ophield, hoorde men heel in de verte het langgerekt gehuil van een hongerige wolf.

De drie jagers waren zeer vermoeid en allen begaven zich vroeg ter ruste, het jonge echtpaar op de brede rustbank, de drie reizigers op de huden, van de rest van het vertrek afgescheiden door een soort gordijn van aaneengenaaide huden van de blauwvos vervaardigd, welk gordijn, als de waarde eens naar de stand der Europese markt ware berekend, zeker vier duizend pond sterling zou hebben bedragen!

De drie reizigers sliepen bijna negen uur aan één stuk en werden verfrist en geheel hersteld van de vermoeienissen van de vorige dag, wakker.

Het bleek dat Jack en zijn vrouwtje al enige uren op de been waren en het ontbijt reeds hadden klaar gemaakt.

De drie Engelsen behoeften zich niet aan te kleden, want de koude was zo fel geweest, dat zij zich alleen van hun dikke overpelsen ontdaan hadden en gekleed en wel onder de zware dekens waren gekropen.

Maar nu begaven zij zich naar het washok waar een groot vuur was aangelegd en reinigden zich daar terdege met heet water, waarna zij zich afwreven met sneeuw, totdat hun lichaam begon te gloeien.

Aldus geheel verfrist, namen zij aan de tafel plaats, waar reeds de hete thee dampte, en brood, boter, honig en een soort schapenkaas stonden te wachten.

Om tien uur zou worden opgebroken.

De twaalf honden werden twee aan twee voor het voertuig gespannen, dat hierop beladen werd met de bagage van de drie reizigers, hun wapens en munitie en een welgevolde knapzak.

En daarop namen de drie mannen afscheid van hun lieve gastvrouw.

Zij bleef, met haar bonten kap over het hoofd en haar mantel van vellen om de schouders, op de drempel van de ruwe deur staan, om de vertrekkenden zo lang mogelijk na te kijken, nadat zij met een innige omhelzing afscheid van haar jonge echtgenoot had genomen.

Hoewel het nog zeer koud was, kon men de temperatuur toch dragelijk noemen, hetgeen veroorzaakt werd door de bijna volmaakte windstilte.

De zon stond aan de hemel en deed de sneeuw als purper gloeien.

De honden rukten ongeduldig aan de strengen en schoten als een pijl uit de boog vooruit, toen Jack hen met een zonderlinge kreet aanzette.

Met verbazing merkte Brand op, dat de honden niet bestuurd werden met behulp van teugels, maar dat Jack het eerste span leidde met een zeer lange staak, welke hij nu en dan licht tegen hun nekken drukte.

Dan week het eerste span een weinig uit en de andere honden volgden van zelf.

— Nu galopperen zijn nog, maar dat zal hun wel spoedig gaan vervelen! zei Jack lachend. Dan gaan zij in draf, maar dat gaat ook nog vlug genoeg, dat verzeker ik u!

— Hebt u dat dan niet in uw macht, even als bij een paard, mijnheer Jack? vroeg Henderson.

— Nu, dat zou ik niet gaarne durven zeggen! antwoordde de jonge pelsjager. De trekhonden zijn namelijk zeer eigen-gerechtigd, ziet gij! Zij zijn sterk en schrander, maar zij hebben hun eigen wil, en het dient tot niets de onze daartegen te willen stellen.

De slede gleed, terwijl dit gesprek gevoerd werd, met grote snelheid over de bevroren sneeuw, die hier zo glad als een spiegel was.

Toen zocht Jack de Tanana op en volgde de stroom.

Reeds spoedig werd het duidelijk, dat de eenzaamheid van het landschap niet

meer bestond, mensen waren hier langs getrokken of trokken nog langs, en allen ogenschijnlijk met dezelfde vurige wens beziel, die om het «beloofde land», waar zij goud in overvloed hoopten te vinden, zo spoedig mogelijk te bereiken.

Te voet, te paard, in hondensleden trokken de goudgravers voorbij, naar die verre streken, waar hun begeerte hun de grootste rijkdommen voorspiegelde, met geringe inspanning te verkrijgen.

Allen waren zwaar bepakt en allen waren het mannen.

Om één uur werd halt gehouden, om de honden wat rust te geven en een stevige maaltijd te gebruiken.

Jack en Henderson maakten een vuur aan met behulp van droge sparrentakken, uit het naburig bos gehaald, en tegen de voet van een kale rots, dicht bij de rivieroever opgestapeld, en daarop bereidde de pelsjager binnen een half uur een kostelijke soep van berenvlees.

Daarop werd de tocht hervat.

En hoe verder naar het Noorden de reizigers trokken, hoe dichter de stroom mannen werd, die door de goudkoorts naar deze barre streken waren getrokken, waarvan zeker de helft niet meer zou terugkeren.

Zwijgend en gebukt onder de vracht hunner pakken, trokken de mannen langs de enige gebaande weg, die hier naar Meadow Hill voert, allen gewapend met geweer of revolver of beiden, de schop over de schouder, gekleed in de dikste jassen, welke zij bezaten, maar die toch lang niet voldoende waren, om hen te beschutten tegen de hevige koude, die in deze Noordelijke streken heerste.

Als onder betovering zwoegden zij voort, de blik naar de gezichteinder gericht.

Uit alle streken van Amerika waren zij komen toesnellen op het eerste gerucht, dat er weer goud ontdekt was en zelfs brachten de boten uit andere

werelddelen reeds vreemdelingen aan, waarvan er echter zeer velen dadelijk weer werden teruggestuurd, omdat zij lezen noch schrijven konden en ook geen Engels verstonden, wat, volgens de nieuwe strenge emigratie-wetten, volstrekt nodig was.

Om vier uur begon de schemering te vallen, maar nog altijd draafden de honden onvermoeid voort, door hun onfeilbaar instinct geleid.

Eindelijk om acht uur in de avond, doemden de lichten van Meadow Hill, na een kromming van de weg, die tussen de hoge heuvels doorliep, eensklaps voor de reizigers op.

Nog 'n kwartier, en onder luid zweepgeknal gleed de slede de nederzetting binnen.

Het was er nog roerig en druk in de hoofdstraat, de enige overigens van het gehucht, waarop slechts enige zeer korte zijstraten uitkwamen, drie in getal.

De huizen waren er zonder uitzondering van hout, sommigen met een dak van gegolfd plaatijzer, en de meesten met een soort voortuintje, waar 's zomers een paar planten en bloemen hun armelijk bestaan rekten, maar die merendeels al spoedig tot vuilnisbelten ont-aard waren.

Uit een tamelijk groot huis klonk harmonicamuziek en het gillend gelach van een dronke vrouwenstem.

Voor het huis liep een galerij, een meter boven de grond en van een lage leuning voorzien.

Daaraan hingen enige gekleurde lampions, die hun licht uitstraalden op de sneeuw, die hier morsig en goor was, door de vele voetstappen, die er dagelijks over gingen.

Dit huis was de grootste kroeg van de plaats, « De Blauwvos » geheten en hier zwaaide Bill Griffins de scepter.

HOOFDSTUK III.

HET LEVEN TE MEADOW-HILL

De slede gleed echter het danshuis voorbij en hield pas stil voor een soort logement, waar nog licht brandde, ofschoon men in deze streken gewoon was de lichten vroeg te doven.

Het was het enige logement, door reizigers als Raffles en zijn metgezellen te gebruiken.

Op de drie treden, die naar een soort voorgalerij voerden, zaten enige slampampers, zoals men die in bijna alle kleine Amerikaanse plaatsjes bij de sta-

tions en logementen aantreft, en die hun brood op een zeer geheimzinnige manier schijnen te verdienen, namelijk door de gehele dag op een strootje te kauwen en naar de gaande en komende man te staren.

— Hallo! Old Jack! riep een hunner, die de pelsjager scheen te kennen. Waar gaat dat naar toe?

— Voorlopig niet verder, Mike! antwoordde Jack kortaf. Ik blijf hier.

— Je hebt daar fijne lui bij je, hé?

Mooie geweeertjes, rijke spullen! Ben je voerman geworden, ouwe jongen!

— Raakt het je wat, Mike? kwam Jack ongeduldig. Vooruit, maak eens wat plaats, de mensen kunnen er bijna niet door!

Maar de heer Mike scheen niet veel haast te hebben.

Hij bewoog zich niet, maar bleef kalm zitten waar hij zat, het strootje in zijn grote mond, van de ene kant naar de andere verschuivend.

Zijn makkers keken grinnikend toe.

Als Mike zo 'n grapje uithaalde, dan kon het best worden!

Maar er was een ding, waarop de makkers van mijnheer Mike nog niet voldoende acht hadden geslagen.

Dat ding luisterde naar de naam van Henderson.

Zonder zijn pas ook maar een ogenblik in te houden, nam hij in het langslippen de heer Mike in zijn nek, tilde hem van zijn plaats, om hem pas boven aan de treden weer neer te zetten, behoedzaam, als vreesde hij iets van het kostbare lichaam te breken.

Als met stomheid geslagen keken de vrienden van Mike toe, vol vrees voor de gevolgen, maar ook met een weinig leedvermaak, want Mike was een grote bluffer en een geweldige vechtersbaas.

Deze heer zelf was door de handelwijze, waarvan hij het slachtoffer was geworden in de eerste ogenblikken zodanig verbluft, dat hij geen vin verroerde.

Maar toen sprong hij op, bracht de hand naar zijn revolvertas en brulde:

— Wie heeft de hand durven slaan aan Mike Penalty?

— Ik! antwoordde Henderson leukweg. Je zat in de weg, vadertje en daarom heb ik je wat op zij geschoven; je scheen niet te horen wat mijnheer Jack tegen je zei!

— En denk je, dat ik dat zo maar toelaat? schreeuwde Mike, die blijkbaar niet geliesd en al nuchter was.

— Natuurlijk denk ik dat! antwoordde Henderson kalm. Waarom zou je het niet toelaten?

Bijna stikkend van woede brulde Mike:

— Waarom?... Wel voor de duivel... dat heeft nog nooit iemand in Meadow Hill mij durven doen!

— Nu, dan was ik de eerste! hernam Henderson rustig. En schreeuw niet langer als een bezetene, maar laat ons door. Wat is dat hier voor een hotel waar het zo smoorvol zit met allerlei gespuis?

De vier mannen waren nu de treden opgegaan en de eigenaar verscheen, een dikke, kaalhoofdige man, die er voor deze omgeving tamelijk presentabel uitzag.

— Dat is Perry Finn! stelde Jack de logementhouder aan zijn drie vrienden voor, en hij duwde hen snel naar binnen, daar hij kwade gevolgen vreesde wegens het optreden van de reus, al voelde hij er persoonlijk nog zoveel bewondering voor.

— U hebt zeker wel een paar kamers voor ons? vroeg Raffles, zodra de deur was dichtgevallen, welke hen afsloot van Penalty en consorten, die nog altijd niet van hun verbazing en woede bekomen waren.

— Natuurlijk, Uwe Edelheid! antwoordde Finn met een grijnslachje, dat al zijn gele tanden ontblootte. Ik heb de beste kamers van de gehele nederzetting. Gij gaat zeker naar de goudvelden?

— Neen vriend, antwoordde Raffles kortaf. Wij denken van hieruit te gaan jagen, dat is alles.

Dit verwonderde Jim Finn blijkbaar ten hoogste!

Hij ging zijn gasten voor naar de grote gelagkamer, zeker 't voornaamste vertrek in zijn inrichting.

Van steen was nergens een spoor te ontdekken, behalve de vloer van de grote haard, waar thans een geweldig vuur brandde.

Voor het overige was het gehele logement uit dikke boomstammen opgetrokken.

De vloer van de gelagkamer bestond uit vastgestampte aarde, waarover een dunne laag zand was gestrooid, het buffet was uit dikke planken getimmerd en met een stuk spiegelglas versierd, dat een zijner hoeken miste, en misschien het enige in de gehele nederzetting was.

In een der hoeken leidde een trap van vijf treden naar een soort gaanderij, waar eveneens stoelen en tafeltjes waren neergezet en vanwaar men een goed gezicht had op de gelagkamer, die ook vaak als danszaal werd gebruikt.

Op de gaanderij kwamen enige afzonderlijke kamertjes uit, die door een gordijn konden worden afgesloten en welke Finn trots zijn « cabinets particuliers » noemde.

In een ding was « De Grote Beer » echter achter bij de « Blauwvos », men kon er geen champagne krijgen, en dat kan men in de kroeg van Bill Griffins wel, al zou men voor dat goedje in het minste café van New-York ook de neus hebben opgehaald.

« De Blauwvos » had ook veel meer van die kleine vertrekjes en Bill Griffins had zich de goed betaalde diensten verzekerd van een zestal meisjes, die als lokvogels moesten dienen en des avonds, zwaar gesminkt en geparfumeerd door de danszaal slenterden, om met hun lonkjes en lachjes de gelukkige goudzoekers tot drinken aan te sporen.

Op het ogenblik dat Raffles en zijn reisgezellen met Finn en Jack de gelagkamer binnentraden, bevonden zich daar slechts weinig gasten, want vele inwoners van Meadow Hill hadden eens een kijkje willen nemen naar de pas ontdekte vindplaatsen, ofschoon daar reeds vele gelukzoekers bitter teleurgesteld van waren teruggekeerd met de bood-

schap, dat er misschien van alles te vinden was maar goud zeker niet!

Perry Finn was de gelagkamer dwars overgestoken en geleidde nu zijn nieuwe gasten, die door de aanwezigen nieuwsgierig en wantrouwend werden nagekeken, naar de gaanderij, waarop een paar deuren uitkwamen, die tot de logeerkamers bleken te behoren.

Hij opende twee dezer deuren en zei:

— Treedt binnen heren, deze twee vertrekken zijn de beste uit mijn etablissement!

De drie Engelsers gingen het vertrek binnen, waarvan de deur door Finn werd opgehouden, wat wel noodzakelijk was want het huis stond zo scheef, dat alle deuren vanzelf openvielen als men ze niet op slot deed, en zagen, dat het alles bijeengenomen, inderdaad niet zo slecht was.

Er stond een vrij goed bed, met een drietal dikke dekens bedekt, een paar stoelen met rieten zittingen, de onvermijdelijke schommelstoel, die in geen enkele Amerikaanse kamer schijnt te mogen ontbreken, en een ruw getimmerde wastafel, waarop een gekramde kom en een blikken lampetkan.

Bij het enige raam was een kleine tafel geschoven, eveneens een gewrocht van de nijvere handen van Perry Finn.

Raffles had Brand met de blik geraadpleegd en zei nu:

— Het is in orde vriend, wij blijven hier. Ik heb een hond bij mij, zoals gij ziet! Die kan toch ook hier blijven?

— Wel natuurlijk, Uwe Edelheid! riep Finn haastig uit. Dat is hier gebruik! Honden of mensen, dat maakt hier niet veel verschil, en de vergelijking valt in de meeste gevallen ten gunste van de honden uit!

— Kunnen wij iets te eten krijgen? vroeg Raffles, die zich reeds van zijn zware pels ontdaan had.

— U treft het, wij hebben vandaag een schotel wild varkensvlees! Met zuring! En ingemaakte vruchten!

— Laat ons dan spoedig iets brengen voor vier personen; mijnheer Brunt zal ons de eer aandoen met ons het avondmaal te gebruiken.

— Dan wilt u mij zeker wel veroorloven eerst even mijn inkopen te doen, mijnheer? vroeg de pelsjager.

— Doe dat dan maar en laat ons niet te lang wachten! zei Brand lachend.

Jack vertrok dus om patronen, nieuwe vallen, geweervet en verduurzaamde groenten in te slaan.

Een half uur later keerde hij met die voorraad terug. Zodra de deur achter hem gesloten was, begon Jack met gedempte stem:

— Als ik u een goede raad mag geven mijnheer, dan neemt gij u hier zoveel mogelijk in acht! Wat onze vriend Henderson zoeven gedaan heeft, wel, ik geloof dat ik in zijn plaats, en als ik over zijn lichaamskracht beschikte, evenzo zou hebben gedaan! Maar men haalt zo iets niet ongestraft uit met een man als Mike Penalty! De kerel is in de hele streek berucht, en dat wil hier wat zeggen, dat verzeker ik u! Zoeven liep ik in het donker een kleine groep voorbij en ik hoorde Mike duidelijk zeggen, dat hij het « die beer van 'n kerel » nog wel eens zou inpeperen!

— Ik had ook liever gezien, dat je dit niet gedaan had. Jammer! kwam Raffles op ernstige toon. De zeden zijn hier nu eenmaal ruw en daarmee moeten wij rekening houden.

— Maar, Mylord, de schoft wilde u niet doorlaten! riep Henderson verontwaardigd uit.

— Neen, maar je hebt hem een mal figuur laten slaan tegenover de kerels, die steeds zoveel eerbied voor zijn sterke vuisten en zijn revolver hebben, Henderson! hernam Jack. En dus, neem je zoveel mogelijk in acht en vertrek liever vandaag dan morgen weer.

— Ho, ho! Zover zijn wij nog niet! riep Raffles uit. Denkt u, dat wij ons jachtvermaak in de steek zullen laten

en op de loop zullen gaan, omdat mijnheer Mike Penalty ons boos belooft aan te kijken? Dan kent u ons toch nog niet, mijn waarde Jack! Neen, wij blijven juist zo lang als ik mij had voorgesteld!

— Ik had eigenlijk geen ander antwoord van u verwacht, mijnheer! kwam Jack, maar ik herhaal mijn waarschuwing: kijk goed uit uw ogen, want die Mike deinst voor niets terug, als men eenmaal zijn wraakzucht heeft opgewekt, en zijn vrienden zijn wel niet talrijk, maar even schurkachtig als hij!

— Wij danken u oprecht voor uw goede raad, Jack, en wij zullen hem zeker opvolgen! zei Raffles, terwijl hij de pelsjager de hand toestak. Wij zullen die mannen in het geheel geen aanleiding meer geven en ik zal onze vriend James dus moeten verzoeken, zijn grote lichaamskracht voortaan aan andere zaken te besteden dan juist aan Mike Penalty!

— Het is 'n hard bevel, Mylord, maar ik zal trachten mij eraan te houden! kwam de reus.

De maaltijd liep ten einde en de bediende kwam de ledige schotels terughalen.

— Wat is hier 's avonds zo al te doen? vroeg Brand de man.

— Wel mijnheer, de danshuizen, waar gij ook spelen kunt, als gij wilt, antwoordde de bediende. Bill Griffins heeft een speelzaal, maar bij ons gaat het veel fatsoenlijker toe! De meisjes van de boss zijn heel nette dames!

— En de meisjes van Bill?

— Sletten, mijnheer! antwoordde de bediende verontwaardigd. Niets anders dan sletten! Zij helpen de goudzoekers, die een gelukkige dag hebben gehad, tot op het hemd uitplunderen en ik durf niet herhalen wat de kroeg van Bill al gezien heeft!

— Nu, dan zullen wij daar eens heen gaan, het zal zeker wel belangwekkend zijn! kwam Raffles rustig.

— Dan heb ik u alleen maar te zeggen mijnheer, zei Jack, dat Penalty een trouw bezoeker is van de kroeg van Bill Griffins. Zij zijn gezworen vrienden!

— Nu, dat zal voor ons toch geen beletsel zijn! hernam Raffles. Wij zullen ons wapenen en een oogje in het zeil houden! Zoudt gij ons willen vergezellen?

— Ik wilde het u juist voorstellen! antwoordde Jack haastig. Mij kennen ze hier en het zal dan niet zo spoedig tot een uitbarsting komen. Laat u in geen geval verlokken om te spelen!

— Daaraan heb ik geen ogenblik gedacht! zei Raffles glimlachend. Ik wil alleen maar eens zien hoe het «mondaine leven» in zulk een nederzetting is!

De drie Engelsens deden hun pelsens weer aan en verlieten het hotel, nadat Raffles zijn hond aan de lijn had vastgemaakt.

De vier mannen volgden de hoofdstraat, die alleen verlicht werd door de petroleumlampen, die voor de vensters van enkele winkels stonden en de lampions in de galerijen der kroegen en danshuizen.

Een paar malen moesten de mannen vlug ter zijde springen voor een grote slede, met een twaalfstal honden gespannen, die als een schim voorbijk schoot, bijna zonder enig gerucht te maken.

Drie malen had er ergens een schot gekraakt, maar niemand scheen daar notitie van te nemen.

Alles bleef tenminste stil en duister.

De galerij voor de kroeg van Bill Griffins was helder verlicht door een tiental lampions, die roerloos aan dunne ijzerdraden hingen.

In de opening van de deur stonden twee vrouwen in korte rokjes, met pailletten bestikt, blote armen en lage halzen.

Zij droegen het haar zeer hoog ge-

kapt en in haar ogen fonkelden kleine diamanten.

Maar de koude dreef ze spoedig naar binnen en Raffles en zijn metgezellen volgden hen.

Hun komst baarde niet weinig opzien.

Dadelijk viel er een gespannen stilte en zelfs de muziek van het kleine orkestje, een pianist, een violist en een fluitist, schenen even te zwijgen.

De vier mannen stonden aan het begin van een grote danszaal, met een gaanderij om drie van de wanden.

In de zaal bevonden zich ongeveer vijftig mannen en een dozijn vrouwen en meisjes.

Bill Griffins stond achter zijn toonbank, een uitgedoofde sigaar in de hoek van zijn mond, en keek, met over elkander geslagen armen, de binnentredenden nieuwsgierig en niet bepaald onvriendelijk aan; men kon immers nooit weten of zij zijn zaak geen voordeel zouden doen.

Raffles merkte dadelijk de verkillung, die zijn verschijning onder de gouddekkers teweeg had gebracht en riep daarom met luider stem:

— Mannen, wij zijn vreemdelingen, maar daarom denken wij er niet aan uw pret te verstoren! Gaat voort met dansen en zingen, wij komen hier niet als spelbedervers, maar als toeschouwers, die desnoods een dansje mee willen doen!

Deze korte toespraak had blijkbaar een uitstekende indruk gemaakt, want er ging een luid gejuich op, de muziek begon weer te spelen en de paartjes dwarrelden door de zaal.

En daar de vrouwen zozeer in de minderheid waren, grepen de mannen elkander om het middel en tolden uitgelaten de zaal rond.

Dicht bij het buffet stond Mike Penalty met enige vrienden.

Aan zijn zijde, met de arm op zijn schouder leunend, stond een nog jonge vrouw, die misschien knap zou zijn ge-

weest, als haar gelaat niet de sporen vertoonde van een bandeloos leven en meer liefde voor de fles, dan goed voor haar was.

Zij had blauwzwart haar, op Indlaanse wijze opgemaakt met twee grote wrongen ter zijde van de wangen, en twee vlechten, die over de schouders naar voren vielen.

Haar ogen waren groot en schitterden

van een somber vuur, terwijl zij naar de vreemdelingen keek.

Blijkbaar had men haar reeds medegedeeld welke belediging men hare minnaar had durven aandoen.

Ook Mike staarde naar Raffles en zijn rijsgenoten, zonder zich te bewegen, maar met een blik in zijn grijsgroene ogen, die weinig goeds voorspelde.

HOOFDSTUK IV.

JESSIE BENSTON

De danspartij was weer in volle gang en niemand scheen zich meer om de vreemdelingen te bekommeren.

De vier mannen hadden aan een tafel op de galerij plaats genomen en keken van daar op het drukke gewoel neer.

— Ik geloof niet, dat ik mij vergis, als ik zeg dat daar in die kleine ruimte vertegenwoordigers van minstens vijftien rassen aanwezig zijn! zei Raffles, toen zij gezeten waren en iets hadden besteld.

— En zij zijn allen goed gewapend ook, naar ik zie! merkte Henderson droogjes op.

— Wat zijn dat voor vrouwen en meisjes, die ik daar zie? vroeg Brand vol belangstelling.

— Veel zaaks is het niet, mijnheer Brand! antwoordde de jonge pelsjager op gedempte toon. Merendeels sujetten, die naar hier zijn gekomen, in de hoop een deel van de buit machtig te worden.

— Maar is er dan in deze gehele nederzetting niemand, die een weinig boven zijn omgeving staat, en enige invloed ten goede kan uitoefenen? vervolgde Brand.

— Er zijn zeker wel enige mannen, die beter zijn dan de rest, en dan behoren zij niet tot de gouddelvers, maar zij zijn dan houthakkers, jagers of strikkenzetters. En dan hebben wij hier de predikant...

— Een predikant? Hier? vroeg Raffles verrast. Er is dus een kerk?

— Neen, dat niet! antwoordde Jack. Hij heeft naast zijn huis een grote schuur en daar houdt hij godsdienstige bijeenkomsten, maar de waarheid gebied mij te zeggen, dat zijn gehoor maar heel klein is.

— Hoe heet die man, die wel een zeer edel hart moet hebben, dat hij dit alles trotseert? vroeg Raffles.

— Benston, mijnheer, Richard Benston.

— En leeft die geheel alleen tussen deze halve wilden?

— Neen, met zijn dochter Jessie.

— Wat? Er leeft dus in deze poel van ellende en verderf nog een fatsoenlijke vrouw? riep Brand uit.

— Nog haast een meisje, mijnheer Brand! hernam Jack, zij is zeventien jaar!

— Ik zou die brave lieden gaarne eens opzoeken! zei Raffles peinzend. Het doet altijd goed als men eens tegenover werkelijk edele mensen komt te staan... zij zijn zeldzaam!

— Morgen wil ik u gaarne naar hun huis brengen, als gij wat vroeg bij de hand zijt mijnheer! Want ik vertrek om acht uur!

Raffles wilde iets antwoorden, toen beneden in de zaal eensklaps, schijnbaar zonder enige aanleiding, een woeste woordenwisseling ontstond.

In een oogwenk vlogen de revolvers uit de holsters.

Twee kerels, door drank beneveld, stonden als woedende stieren tegenover elkaar.

Hun rechtervuist omklemde het heft van een groot blinkend mes.

En vóór iemand nog goed begreep wat er eigenlijk geschiedde, had een dier mannen met een bliksemsnelle beweging zijn vreselijk wapen in het lichaam van zijn tegenstander gestoken, die zonder enig geluid in elkander zak- te.

De vrouwen gilden.

Enige mannen wilden de moordenaar grijpen, maar deze had zijn revolver getrokken, vuurde haar enige malen af en maakte van de korte verwarring gebruik naar de uitgang te snellen.

Het volgend oogenblik was hij verdwenen.

En toen hij eenmaal uit het gezicht was, dacht blijkbaar niemand er aan hem te achtervolgen.

De dodelijk gewonde werd weggeslept, de bediende kwam met een em-

mer water aandragen en wies het bloed van de vloer, en tien minuten later draaiden de paren weer in het rond, alsof er niets was voorgevallen!

— En in die omgeving leven die twee... de predikant en zijn jonge dochter, mompelde Raffles halffluid voor zich heen. Welk een innige, door niets aan het wankelen te brengen liefde voor de medemens moeten die twee wezens wel bezielen, dat zij dit uithouden!

— Dat heb ik ook wel eens gedacht, mijnheer! kwam Jack nadenkend. Op de duizend mensen zijn er geen drie, die het hun zouden nadoen. Ik zelf zou het na de tweede dag hebben opgegeven, verondersteld dat ik aanleg had voor geestelijke. Het is toch alles boter aan de galg gesmeerd! Men kan evengoed voor de wolven spreken!

Intussen ging het er hoe langer hoe woester toe.

Aan een grote tafel werd gekaart en telkens laaide de twist opnieuw op onder de door de drank opgezweepte ruwe mannen.

Plotseling werd de deur weer open- geworpen, en trad er een nieuwe gast binnen.

Hij was geheel gekleed in een pak, ge- maakt uit de huid van een zilvros en een muts van hetzelfde bont verborg zijn hoofd bijna geheel.

Maar het was toch te zien, dat de man jong en lenig was en zeer groot.

Hij keek even rond, kreeg toen Jack in het oog en wuifde hem met de dikke gehandschoende hand toe, waarop hij zich een weg door de dansense menigte begon te banen.

— Dat is Tom Hatters, een landge- noot en een collega, mijnheer! En een goed vriend daarbij! zei Jack. Hij is de verloofde van Jessie Benston. Zij hopen over een jaar te trouwen.

De pelsjager had nu de galerij be- klommen en stond voor de vier mannen, die hij nieuwsgierig en vrijmoedig aan- keek.

Jack kweet zich van zijn plicht door de drie Engelsen voor te stellen, en noemde toen nogmaals de naam van zijn vriend.

De jonge Schot sloeg echter het aanbod om plaats te nemen af en zei:

— Ik wilde je maar even de hand drukken Jack, en vragen of je niet weet hoe het met Jessie staat! Het is natuurlijk te laat om nog een bezoek aan haar vader en haar te brengen; zij zijn zeker reeds naar bed gegaan. Ik ben drie weken onderweg geweest!

— Ik kan het niet zeggen, Tom, want ik ben pas een paar uren hier en ik heb Jessie niet gesproken.

— Dan ga ik nu naar mijn hut om te slapen, ik ben doodop! En morgen ga ik dadelijk naar haar toe!

En daarop vertrok hij weer, gebukt onder de last van de vellen der vossen en beren, welke hij op zijn tocht geschooten had.

Een kwartier later stonden de vier mannen eveneens op, teneinde zich ter ruste te begeven.

Raffles liep achteraan en toen hij dicht bij het buffet even stil stond om zijn pijp aan te steken, hoorde hij duidelijk een kerel met vuurood haar tot een ander zeggen:

— Ze dobbelen om de mooie Jessie!

Raffles volgde tersluiks de richting van de blik van het rode sujet, die deze woorden op grinnikende toon had gezegd en zag Mike Penalty en nog een man aan een afzonderlijk tafeltje zitten, terwijl de grote dobbelstenen juist uit de lederen beker over het morsige tafelblad rolden.

Zonder door woord of gebaar te laten merken, dat hij de opmerking had gehoord, vervolgde Raffles zijn weg.

Pas toen de vier mannen bijna hun logement bereikt hadden, deelde hij op zachte toon mede wat hij zoeven gehoord had.

Jack had zwijgend toegelusterd en zei nu hoofdschuddend:

— Dat hing in de lucht. Die schurk van een Mike zowel als Pat O'Kelly draaien al sedert enige tijd om Jessie heen.

— En die Mike heeft een minnares! kwam Charles Brand verbaasd.

— O, dat is voor hem geen bezwaar! hernam Jack minachtend. Hij weet heel goed, dat Dolly Patterson zijn slavin is en dat zij bij hem zou terugkomen, al had hij een hele harem genomen. Zij heeft geen grein eergevoel! Het is al meer voorgekomen, dat zij haar minnaar geholpen heeft een arm kind in zijn macht te krijgen!

— En wat betekent nu die dobbelpartij? vroeg Brand.

— Wel, de verliezer verbindt zich de winner de voet niet langer dwars te zetten bij diens pogingen om het hart van Jessie te winnen!

— Maar die kerels hebben toch geen van beiden een schijn van kans? hernam Brand opgewonden, tenminste te oordelen naar wat je ons van dat jonge meisje hebt medegedeeld!

— Natuurlijk niet! kwam Jack op sombere toon. Ik zei dat ook maar bij wijze van spreken! Ze weten wel dat zij haar hart nooit kunnen winnen; zij willen alleen maar de vrouw!

De vier mannen gingen nu hun logement binnen, gebruikten de avondmaaltijd en begaven zich vervolgens ter ruste met stevig gesloten deuren en hun revolvers onder hun hoofdkussens.

De volgende ochtend werden zij gewekt door Jack, die reeds alles voor zijn terugreis in orde had gemaakt en wiens slede gepakt en gezakt voor de deur van het logement stond, terwijl de honden ongeduldig in de sneeuw krabden.

De drie Engelsen kleedden zich haastig aan en nuttigden hun ontbijt.

Het was acht uur, toen zij, door Jack voorafgegaan, die naast zijn slede liep, door de hoofdstraat van de nederzetting liepen, op weg naar Benston.

Diens eenvoudig huis lag aan de grens van Meadow Hill, een weinig hoger dan de andere huizen.

Het was omgeven door een tamelijk grote tuin, die thans geheel onder de sneeuw bedolven was.

De slede hield stil voor het huis van de predikant en Jack ging langs het smalle tuinpad naar de voordeur, gevolgd door de drie reizigers.

De deur stond open en Jack merkte op:

— Deze deur wordt hier geloof ik nooit gesloten! Iedereen is hier welkom en men weet wel, dat er bij Benston niets te stelen valt! Hij is misschien de armste van de gehele nederzetting.

Op het gerucht van de voetstappen der vier mannen werd er aan het begin van de gang snel een deur geopend en een hoofd kwam naar buiten kijken.

Het was Tom Hatters.

Er lag een verlangende uitdrukking in zijn ogen en duidelijk was daarin de teleurstelling te lezen, toen hij de vier mannen herkende.

— Ik meende dat Jessie terugkwam! zei hij, terwijl hij de vier bezoekers achtereenvolgens de hand drukte.

— Is zij dan niet thuis? vroeg Jack.

— Neen, zij is zoeven bij de vader van Dolly Patterson geroepen. De oude man ligt op sterven en hij verklaarde, dat hij haar nog eens zien wilde voor zijn dood. Hij heeft altijd veel van Jessie gehouden; zij heeft hem bekeert, weet je?

Jack wisselde snel een zwijgende blik met Raffles, waarvan Tom de betekenis niet begreep, en daarop traden allen het vertrek binnen, waar zij de predikant vonden, een man van een jaar of vijftig, maar nog krachtig en ongebogen, met zachte en toch energieke ogen, een open gelaat, dat de adeldom van zijn inborst verried, en een hoge gestalte.

De vreemdelingen werden aan de predikant voorgesteld en daarop begon Raffles dadelijk:

— Mijnheer Benston, ik was hier gekomen met mijn reisgenoten om u mijn diepe bewondering uit te drukken voor uw groothartigheid en uw moed, om in deze barre wildernis het woord Gods te komen verkondigen aan ruwe, twist-zieke en gewetenloze mannen. Ik had gaarne lang met u willen spreken over uw werk hier te Meadow Hill. Maar er is iets geschied waaromtrent ik u eerst moet inlichten; ik ben ongerust over uw dochter!

— Over Jessie? riep Benston verrast uit. Waarom zoudt gij ongerust over haar zijn? Zij komt zeker spoedig terug; zij brengt een laatste bezoek aan een ongelukkige man, die wij echter tot onze innige vreugde hebben kunnen bekeren.

— Wanneer is zij heengegaan? vroeg Raffles.

— Een half uur ongeveer geleden!

— Waar ligt het huis van de oude Patterson?

— Even buiten de nederzetting, in het zuiden! antwoordde de predikant, ondanks zichzelf aangegrepen door een zonderlinge onrust. Waarom stelt u mij die vragen?

— Omdat ik gisteren in het danshuis van Bill Griffins iets heb opgevangen, dat mij voor het lot van uw dochter doet vrezen!

En nu deelde Raffles in weinige woorden mede wat hij gisteren in de kroeg van Griffins had gehoord en gezien.

Benston was tijdens deze mededeling zeer bleek geworden en prevelde nu:

— Dat klinkt zelfs hier bijna ongeloflijk!

Tom Hatters stond onbewegelijk.

Hij was witter dan een doek en zijn ogen dreigden hem uit het hoofd te puilen.

En nu barstte hij uit:

— Dadelijk naar de woning van de oude Patterson! U hebt onrust in mijn ziel gestrooid mijnheer, en ik moet zekerheid hebben of ik bezwijk!

De pelsjager had die woorden sidderend van ontroering en vrees uitgeschreeuwd en hij greep Raffles met zoveel kracht bij de arm dat het pijn deed.

In een oogwenk hadden Benston en Tom hun pelsen aangetrokken en hun mutsen van ottervel opgezet.

Zij namen snel in de grote slede plaats en de honden sprongen overeind en snelden weg, alsof zij begrepen wat er gaande was.

Binnen een kwartier had de slede het huis bereikt van John Patterson, dat vrij ver buiten de eigenlijke kom van de nederzetting lag, in een soort kleine vallei.

Heinde en ver waren geen andere woningen te zien.

De mannen sprongen van de slede en stormden de hut binnen, waarvan de deur was opengelaten.

Tom was de eerste die het grote woonvertrek binnentrad, waar het bed van Patterson stond.

De oude man, het hoofd met de spierwitte baard op de borst gebogen, zat op de vloer, met de rug tegen het ruwhouten bed geleund.

Hij hief het hoofd met moeite op, toen hij de mannen hoorde binnenkomen, keek Tom met tranen in de glinsterende ogen aan en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Ik heb gedaan wat ik kon om het te beletten, maar wat vermag een oud, stervend man tegen vier ruwe kerels? Zij hebben haar weggesleept, voor mijn ogen!

HOOFDSTUK V.

DE ACHTERVOLGING

Tom wankelde achteruit, alsof hij een slag op het hoofd had gekregen.

— Laat ons deze kwestie dan maar afhandelen! zei Raffles kalm, maar met een vastberaden trek om de lippen.

Hij greep de grijsaard in zijn sterke armen, tilde hem weer in bed, dekte hem snel en zorgvuldig toe en zei toen:

— Deel ons zo kort en duidelijk mogelijk mee, wat er geschied is!

— Omstreeks een half uur geleden, toen ik evenals nu te bed lag, ging de deur open, en Miss Jessie, God zegene haar, trad binnen. Ik keek verbaasd

maar verheugd op, want ik hield zo veel van het meisje. Zij zei dat zij gaarne gekomen was, nu ik om haar gestuurd had. Gij begrijpt hoe verwonderd ik was, en ook hoe ongerust. Ik vroeg, wie dan bij haar was geweest. Zij antwoordde dat Dolly een uur geleden bij haar gekomen was en gezegd had, dat ik stervende was. Gelogen heeft de slet! Gelogen! Nooit heb ik zo iets aan haar gevraagd! Ik zou de meld niet weer willen zien! Jessie had dit ternauwernood gezegd of de deur vloog open en Mike Penalty stormde binnen met nog een

andere man. Zij wierpen zich op het meisje, dat tevergeefs worstelde om los te komen, bonden haar armen op de rug en deden haar een doek voor de mond. Ik liet mij uit het bed glijden, in de hoop mijn geweer te kunnen bereiken, dat boven de schoorsteen hangt, maar één der ellendingen gaf mij een trap en ik rolde tegen het bed, zoals u mij gevonden hebt. Zij sleurden haar weg en ik hoorde het geblaf van honden, dat zich snel verwijderde. Alles was in vijf minuten gebeurd.

Een dodelijk stilzwijgen volgde op deze verklaring.

Raffles was de eerste die weer sprak.

— Hoe weet gij dat er vier mannen geweest zijn?

— Ik zag er nog twee door de halfgeopende deur, die zeker de wacht moesten houden. Dolly was er ook bij!

Raffles was intussen op Tom toegetreden, die zwijgend en geheel gebroken terzijde stond en zei, terwijl hij zijn hand greep:

— Beste Tom, wij kwamen hier om op de blauwvos te jagen, mijn vrienden en ik! Jagen zullen wij, maar niet op de vos, op de mens! Zij kunnen ons slechts een uur vóór zijn, op zijn hoogst en het spoor is nog volkomen vers. Wij bieden onze hulp aan en wij hopen, dat gij haar niet zult afslaan! Alleen zijt gij tegen vier man niet opgewassen, waarbij zich onderweg misschien nog anderen zullen voegen. Mogen wij u helpen?

— Ik zal u ten eeuwige dage dankbaar zijn voor uw aanbod, mijnheer! Ja, ik neem de hulp van u en uw vrienden graag aan! Ik gevoel dat mijn denken verward is; ik zou domme dingen doen; ik had haar zo innig lief, mijn klein meisje!

— En ik? riep Jack plotseling uit. Denk je soms dat ik rustig naar mijn eigen vrouw terug zou kunnen gaan, met de gedachte dat mijn enige vriend hier om zijn meisje gaat vechten? Neen, m'sieu! Jack gaat mee!

— Wij hebben niets anders verwacht, beste Jack! zei Raffles glimlachend. Maar uw vrouwtje zal ongerust zijn over uw uitblijven!

— Ik weet er wel wat op, om haar gerust te stellen, liet nu de stem van de predikant zich horen.

Het was het eerste woord dat hij zei, en zijn stem was klankloos en mat, toen hij vervolgde:

— Vanmiddag vertrekt er een Cree-Indiaan met zijn slede naar de Tanana. Ik zal hem verzoeken een hoodschap van u aan uw vrouw over te brengen. Ik kan u niet beschrijven wat ik nu gevoel, beste vrienden! Tot dusverre had ik een afschuw van geweld... maar dit is sterker dan ik... ik haat die man... ik vrees dat ik niet voor mijzelf zou kunnen instaan, als ik hem nu voor mij zag! Daarom... ga alleen, vrienden en redt haar... redt haar tot iedere prijs!

— Daar kunt u op rekenen, mijnheer, antwoordde Raffles zacht. Op weg, vrienden! Wij mogen geen tijd meer verliezen! Vóór het vallen van de duisternis moeten wij hen hebben ingehaald!

Jack krabbelde nu snel enige woorden op het blaadje papier, dat Benston uit zijn opschrijfboekje had gescheurd, en dat bestemd was voor zijn jonge vrouw; daarop drukten allen de handen van Benston en de oude Patterson.

In de deuropening staande, keek de predikant hen, zover hij kon, na, onbewegelijk als een standbeeld met de handen gevouwen over de borst.

Tom bracht de overigen naar 'n soort winkel, waar men geweren, schoppen, goudzeven, patronen, sleden, sneeuwschoenen, veldflessen, revolvers, kortom alles kon kopen, hetgeen in deze streken volstrekt onmisbaar was.

De eigenaar hield er tevens een grote kennel op na, waar steeds een veertigtal beste trekhonden te vinden was, sneeuw witte, sterke dieren en voor een deel afgericht.

Raffles kocht tien honden, een slede, een hoeveelheid verduurzaamde levensmiddelen, waarop de terugtocht naar het logement werd aanvaard, waar de drie reisgenoten hun geweren, revolvers en munitie gingen halen, benevens hun dikke pelsen, veldflessen en eetgerei.

Zo snel mogelijk werd alles ingeladen en daarop namen Raffles, Brand en Jack in de slede van de jonge pelsjager plaats, terwijl Henderson ging zitten in de slede, die zoeven gekocht was en door Tom bestuurd zou worden.

Dit alles had bijna een vol uur geduurd, maar nu ging het in galop naar de woning van Patterson, waar het spoor een aanvang nam.

— De schurk moet er op gerekend hebben, dat er een paar uren zouden verlopen, voordat zijn lage streek ontdekt werd, bromde Jack, toen de sleden aan de achterzijde van de woning stilstielden. Ik denk, dat hij zal trachten vóór het vallen van de duisternis het woud, dicht bij Senati, aan de samenvloeiing van de Jukon en de Tanana te bereiken.

— Waarom juist dat bos? vroeg Raffles.

— Omdat het veel moeilijker zal zijn, daar het spoor te volgen en omdat hij daar een aantal vrienden heeft, die hem zeker een schuilplaats zullen verlenen en desnoods voor hem zullen vechten!

— Is die streek voor het overige dicht bevolkt? Ik meen dit natuurlijk in betrekkelijke zin.

— Integendeel, zeer schaars, mijnheer! antwoordde de pelsjager.

— Hoeveel mijlen kan men met een hondenslee afleggen? ging Raffles voort.

— Dat hangt veel van de omstandigheden af, mijnheer! antwoordde Jack. Als het hard vriest, de sneeuw is glad en de honden zijn sterk en jong en niet vermoeid, en als dan de slede licht is en niet te groot, als men er tenslotte tien of twaalf honden voor heeft, dan

kan men geruime tijd achter elkander gemakkelijk tien tot dertien mijlen per uur afleggen. Dan gaan de honden in draf. Als zij galopperen, wat sommige honden uren achtereen kunnen volhouden, dan gaat het er met een vaart van vijf en twintig mijlen over!

— En hoe zijn de omstandigheden op het ogenblik? vroeg Brand.

— Wel, voor zover ik kan zien, zijn zij zo goed als het maar wezen kan, antwoordde Jack. De honden zijn vers en jong, de sleden zijn niet al te zwaar, het vriest hard en wij hebben twee en twintig honden!

— Nu laat ons dan op weg gaan! Hebt u het spoor reeds gevonden? vroeg Raffles.

— Ja, zie daarginds loopt het, naar het Noord-Westen!

Jack wees met uitgestrekte hand naar een flauw zichtbaar spoor, dat zeker veel dieper zou zijn geweest als de sneeuw niet zo glashard geweest ware.

Slechts het goefend oog van de woudloper kon de lijnen van het sledelijzer en de indrukken van de sneeuwschoenen en hondenpoten zien.

Een zonderlinge kreet weerklonk en de honden gingen over in een gestrekte galop, terwijl Fang, luid blaffend met grote sprongen, uitgelaten over de sneeuw holde, alsof hij zijn soortgenoten tot de grootste spoed wilde aanmanen.

Het ging nu zo vlug, dat de mannen op hun sneeuwschoenen enige moeite hadden de honden bij te houden, maar de beweging deed hun goed en versnelde de bloedsomloop.

Met het korte geweer over de schouder, de ogen onophoudelijk op het spoor gevestigd, schoven Jack en Tom snel over de hardbevoren sneeuw, in de rechterhand de lange staak, waarmede zij het voorste span konden besturen.

Het duurde niet lang of van Meadow Hill was niets meer te bespeuren.

Thans strekte de eindeloze vlakte zich in verblindende witheid voor de mannen uit.

Zonder veel te spreken legden de vijf mannen in drie uren een afstand van veertig mijlen af.

Toen hief Tom de hand op, die in een dikke handschoen stak en wees naar een zwarte punt in de vlakte.

— Mijn hut! zei hij eenvoudig.

De honden schenen de nabijheid van een menselijke woning te ruiken, want zij versnelden uit eigen beweging nog hun vaart en binnen tien minuten was de hut bereikt.

Het spoor liep er juist op toe.

Op honderd passen afstand van de hut hielden de mannen stil, om fluis-terend te beraadslagen.

Wie kon zeggen of de hut van Tom Hatters op dit ogenblik niet tot schuilplaats strekte aan de ellendelingen, die Jessie hadden ontvoerd?

Tom nam op zich een onderzoek in te stellen, en hij liep snel, in gebukte houding op de hut toe, het geweer in de aanslag.

Vijf minuten gingen voorbij.

Toen zagen de vier mannen, die in de vlakte waren achtergebleven, hoe Tom zich oprichtte en hen wenkte.

De weg was blijkbaar veilig.

Even later traden allen de hut binnen.

Tom knielde naast de haard neer en legde de hand op de overblijfselen van een vuur.

De as was nog warm...

Er kon niet aan worden getwijfeld; Mike en zijn mannen hadden hier halt gehouden om te rusten en te eten.

Met een wilde gloed in de ogen wendde Tom de blik naar de rustbank, die in een hoek stond en door hem als bed werd gebruikt, als hij in zijn hut overnachtte.

De vellen en huiden lagen nog net zo als hij ze had neergelegd...

Een diepe zucht welde uit zijn borst en hij zei op gedempte toon:

— Ik weet dat ik zelfzuchtig ben, maar ik zou willen voorstellen hier niet lang te blijven! De as van het vuur is nog warm, zij kunnen niet ver voor ons uit zijn!

— Wij zullen snel wat eten, Tom en dan gaan wij verder! zei Raffles eenvoudig. Vóór de duisternis gevallen is, moeten wij hen ingehaald hebben.

— O, als ik Jessie weer in mijn armen sluit, ik zweer het, dan verlaat ik voor goed deze wildernis! riep Tom hartstochtelijk uit. Ik ben sterk en jong. Ik kan ook elders werk voor mijn handen vinden, waar de mensen minder op dieren gelijken dan hier!

Henderson en Jack hadden met grote spoed een vuur aangemaakt en een stuk rendierenvlees gebraden, benevens een paar koeken van gerstemeel gewarmd.

Versterkt door dit haastig verorberde maal, waarvan ook de honden hun deel kregen, braken de mannen op, na een verblijf van nauwelijks een half uur in de hut.

— Waartoe dienen eigenlijk deze afgelegen hutten, Tom? vroeg Brand, toen de sleden weer in beweging waren gekomen en de honden als bij instinct het spoor van de vluchtelingen volgden.

— Om er een toevlucht te zoeken, als de jager onderweg door een sneeuwstorm overvallen wordt, of als zijn voorraad voedsel is opgeteerd, of wanneer zijn honden eensklaps ziek worden, of eindelijk, als hij door wolven achtervolgd wordt. In die hutten is altijd rum voorradig en een hoeveelheid gedroogd vlees, pemican geheten.

— Wordt dat nooit gestolen? vroeg Henderson!

— Hoogst zelden! antwoordde de pelsjager.

Terwijl de mannen spraken, vlogen de honden met hernieuwde krachten over de witte vlakte, waarop de zon nu haar schuine stralen zond.

De sneeuwschoenen schoven geruisloos over de harde oppervlakte, heuvel op, heuvel af, steeds achter het spoor aan.

Maar nu begon het karakter van de streek zich te wijzigen, hetgeen zelfs onder de dikke sneeuwlaag duidelijk zichtbaar was.

Heel in de verte tekenden zich de vage omtrekken van een gebergte af, dat een horizon scheen af te sluiten en ter rechterzijde verhieven zich hoge heuvels, voor een deel met pijnbomen begroeid, die hun slanke stammen onbewegelijk omhoog hieven, naar de wit-blauwe hemel.

Nu en dan doemden grillige rotsen voor de reizigers op en soms moesten zij deze zeer behoedzaam naderen, omdat het spoor er juist op toe scheen te

lopen en er vrees bestond, dat de bandieten zich met sleden en honden achter een dier rotsen verborgen hadden, om de achtervolgers verraderlijk te kunnen neerschieten, vóór dezen hun aanwezigheid hadden bemerkte.

Het was twee uur, toen de sleden in snelle vaart een heuvelhelling afgleden, waarbij krachtig geremd moest worden.

De reizigers bevonden zich nu voor een meer van grote omvang, bijna twee kilometer breed en even lang.

Het was bedekt met een spiegelgladde ijskorst.

Het spoor liep op dit meer uit, maar het hield er tevens op...

Op de ijskorst, door de wind van sneeuw bevrijd, was het spoor niet langer zichtbaar!

HOOFDSTUK VI.

DE STRIJD OM EEN VROUW

Enige ogenblikken keken de mannen elkander zwijgend aan.

Toen zei Jack:

— Het is zeker dat de schurken het meer zijn overgestoken. Aan de overkant moeten wij dus het spoor weer terugvinden. Ik stel dus voor, dat wij ons nu splitsen en links en rechts het meer omtrekken. Die het spoor het eerst terugvindt, hervat de achtervolging en tracht de bandieten zo dicht mogelijk te naderen, zonder zelf te worden gezien. Wij moeten ons haasten, want reeds nadert de zon de kim! Het is nog hoogstens anderhalf uur licht genoeg om het spoor te kunnen zien!

— Uw plan lijkt mij goed, Jack! antwoordde Raffles.

— Zou Fang het spoor niet kunnen terugvinden? vroeg Brand.

— Onmogelijk! In de sneeuw ging het, op dit gladde ijs en bij deze hevige koude, die nu wel vijf en veertig graden onder nul zal bedragen, heeft de hond, al is zijn reukorgaan overigens ook nog zo goed, niets.

— Nu, dan snel op weg! Hoe verdelen wij ons? riep Tom uit, die door ongeduld werd verteerd.

— U neemt Henderson mee en de hond; wij drieën nemen de andere weg! antwoordde Raffles.

En zo scheidden de sleden en volgde ieder de tegenovergestelde zijde van het meer.

Fang wist eerst niet wat te doen, maar een kort bevel van Raffles was voldoende hem Henderson te doen volgen.

Tom liep voor de slede uit en hield de blikken strak op de ijskorst gevestigd en hij liep zo vlug, dat Henderson, die minder geoefend was in het gaan op

sneeuwschoenen, moeite genoeg had hem bij te houden.

Een half uur verstreek.

Op een mijl afstand verhief zich een hoge heuvelketen, die bijna loodrecht tot zeer dicht aan de oever van het meer neerdaalde.

Eensklaps stond Tom, onder het slaan van een gedempte kreet, stil.

Hij bukte zich en bromde tussen de tanden:

— Het spoor! O, nu laat ik je niet meer los, schurk! Jouw leven of het mijne! Daar! het loopt naar de heuvels en daar is een soort pas, wellicht zijn zij daar overgegaan, aan de andere kant ligt het bos en als zij dat eenmaal bereikt hebben, wordt onze taak bijna onmogelijk; daaraan wil en kan ik niet denken, zonder vrees dat ik gek word! Vooruit!

— Ja, vooruit! riep Henderson. En sta mij toe, dat ik u een handje help, mijnheer!

Fang bewees hun, dat zij op het goede spoor waren, want de hond liep met zijn schrandere kop naar de grond gebogen en liet van tijd tot tijd een zacht gebrom horen, hetgeen voor Henderson het onmiskenbaar bewijs was, dat de hond dicht bij zijn doel was.

Hij deelde dit aan Tom mee en de twee mannen gingen zo voorzichtig mogelijk vooruit, met de vinger aan de trekker van hun geweer.

Waar zij liepen konden zij de zon reeds niet meer zien, maar zij verlichtte toch nog de toppen van de heuvelketen, die zij nu beklommen.

Zij waren nu de inzinking genaderd en het spoor was nu zo vers, dat de vorst zelfs nog geen tijd had gehad, in de in-

drukken van de hondenpoten de fijne draden van ijs te spannen, die aantonden, dat een spoor reeds enige uren oud moet zijn en naar welks dikte de spoorzoekers tot op een kwartier na, de ouderdom van een spoor kunnen afleiden.

Plotseling stond Fang stil, zo stil, alsof de hond uit marmer was gehouwen.

Zijn donkere ogen hadden een dreigende uitdrukking gekregen.

Henderson zag het en fluisterde:

— Zij kunnen niet verder dan een minuut of vijf van ons af zijn. Kijk maar eens naar Fang!

Maar eensklaps, vóór Tom het had kunnen verhinderen, hieven al zijn honden een woedend geblaf aan, geprikkeld door de nabijheid van andere honden.

Hij uitte een gedempte vloek en dook achter de slee neer, Henderson met zich meetrekkende.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam er een gestalte van achter de rots te voorschijn.

Tom had zijn geweer reeds in de aanslag; hij had het eerste schot en het was raak!

De man liet een schorre kreet horen en viel voorover in de sneeuw, welke hij rood verfde met het bloed, dat uit een dodelijke wonde aan het hoofd vloeide.

Een tweede man sprong van achter de rots te voorschijn met opgeheven revolver, maar hij had geen tijd te schieten, want Henderson legde hem met een goed gemikt schot neer.

— Dat zijn er twee! riep Tom juichend. Kom mee, met de anderen zullen wij het nu wel klaar spelen!

Op dat ogenblik klonk de snerpende kreet van een vrouw door de vallende duisternis.

— Jessie! schreeuwde Tom, terwijl hij vooruit snelde, het gevaar niet achtend. Jessie! Ik kom! Houd moed!

Hij liep zo snel, dat Henderson zich moest inspannen, hem bij te houden.

Bijna tegelijk bereikten zij de hoek van de rots.

Nu sloegen zij de hoek om.

Bijna vlak vóór hen lagen twee mannen in de sneeuw geknield, de revolvers omhoog geheven.

Bijna tegelijk knalden hun schoten.

Henderson voelde een vlijmende pijn in de linkerschouder, maar Tom liet een woeste kreet van zegepraal horen; de tweede bandiet had hem op een haar na gemist.

En vóór deze nogmaals de trekker kon overhalen, had Tom, zijn geweer omdraaiend, hem met de kolf van zijn wapen de hersens ingeslagen.

Henderson had nog juist de kracht de vierde man met de ongewonde rechterhand in de borst te grijpen, daar zijn geweer hem ontvallen was.

De bandiet trachtte zijn arm vrij te maken, om te kunnen schieten, maar Henderson, zijn laatste krachten verzameland, drukte hem tegen de rots, zodat de ander machteloos was.

Maar tersluiks liet hij de revolver van de ene hand in de andere overgaan, zonder dat Henderson dit bemerkte.

Juist echter toen hij opnieuw wilde vuren, dicht tegen zijn tegenstander aangedrukt, sprong Fang onder een woedend geblaf op hem toe en zette zijn tanden in de dij van de bandiet, die een wilde kreet van woede en pijn slaakte, zijn revolver liet vallen en zijn mes trok.

Hij wilde het wapen in de borst van zijn vijand stoten, maar met een laatste krachtsinspanning greep Henderson met zijn enige bruikbare arm die van de schurk even boven de pols beet, draaide met onweerstaanbare kracht het wapen om en stiet het in de zijde van zijn tegenstander.

Met een dof gerochel zakte de getrofene ineen en rolde, steeds sneller en sneller langs de helling naar omlaag tot hij uit het gezicht was verdwenen.

Hijgend, uitgeput door bloedverlies, bleef Henderson een ogenblik als verdwaasd zitten.

En als door een nevel zag hij hoe Mike en Tom met elkander worstelden, terwijl Dolly op enige afstand, met een mes in de vuist vóór Jessie stond, die op een rotsblok gezeten was en wier armen haar op de rug waren samengebonden.

De reus begreep dadelijk wat zij voornemens was; als haar minnaar het onderspit mocht delven in de vreselijke strijd, dan zou zij het mes in de borst van het weerloze meisje stoten.

— Fang! Stellen! beval hij op zwakke toon terwijl hij, met zijn bloed, het bewustzijn uit zich weg voelde vloeien.

Maar de schrandere hond had het bevel gehoord en begrepen!

Hij stormde op de vrouw toe en plaatste zich dreigend met flikkerende tanden tussen haar en het meisje, dat met doodsbleek gelaat naar de beide worstelende mannen staarde.

Met een sissende vloek week Dolly achteruit, waarbij de hond haar langzaam, met de kop naar de grond gebogen, volgde, gereed om zich bij de eerste verdachte beweging op haar te werpen en haar met zijn scherpe slagstanden te verscheuren.

De vrouw had blijkbaar verstand van honden en zij wist, dat zij met haar mes niets zou uitrichten tegen deze grote, moedige hond, even sterk en vlug als een wolf.

Het dier stond stil, de blik steeds op de vrouw gericht, zachtjes grommend.

En intussen duurde de worsteling met de uiterste bitterheid voort.

De twee mannen hadden hun revolvers weggegooid of reeds leeggeschoten en hadden zich verwoed op elkaar geworpen; Tom werd aangevuurd door zijn liefde en wraakzucht, Mike door zijn haat en naijver.

Hun borsten hijgden, hun adem ging reutelend.

Henderson wilde trachten, op de knieën kruipend, hen te bereiken en tussenbeide te komen, maar Tom, die hem zag naderen, schreeuwde:

— Blijf daar! Wij zullen dit samen uitvechten! Ik wil hem zelf doden of door hem gedood worden!

En met vernieuwde kracht greep hij de bandiet aan.

Deze had zijn mes nog in de gordel en hij deed thans verwoede pogingen het wapen uit de schede te trekken.

Maar Tom hield zijn beide armen uit alle macht omvat en trachtte hem naar de rand van de afgrond te dringen.

Hij wist wel dat hij Mike geen ogenblik mocht loslaten, want als de schurk zijn mes kon trekken, dan was het pleit spoedig beslist, daar zijn eigen wapen hem tijdens de worsteling ontvallen was.

De twee mannen rolden om en om.

Nu eens lag de ene boven, dan weer de ander.

Mike had zijn beide handen om de hals van Tom geklauwd en drukte ze nu uit alle macht dicht.

Met een laatste krachtinspanning wist Tom zich te bevrijden, en snel als de bliksem, rukte hij het mes van zijn doods vijand uit de schede, vóór Mike het heft weer had kunnen grijpen.

Met een kreet van schrik en dolle woede richtte Mike zich op.

De beide mannen bevonden zich nu op nauwelijks een meter van de rand van het diep ravijn, dat aan de ene zijde de heuvelketen begrensdde.

Mike wierp zich op zijn vijand, in een laatste poging en hij stortte zich in zijn eigen mes.

Rochelend wankelde hij achteruit, nog één pas, toen verdween zijn lichaam over de rand van het ravijn, met een kreet, die ver in het rond te horen was.

Zwaar ademhalend stond Tom een ogenblik stil.

Dolly stond even met starende ogen onbeweeglijk naar de rand van het ra-

vijn te kijken, als verwachtte zij haar minnaar weer te zien verschijnen.

Toen pas scheen zij tot het besef te komen van wat er geschied was.

Met een gillende kreet wilde zij zich op Jessie werpen.

Maar dadelijk richtte Fang zich op en liet zijn tanden zien, zo dreigend, dat de vrouw het mes liet vallen en terugdeinsde.

Tegelijkertijd klonk er in de verte een gewerschot, ten bewijze dat er hulp in aantocht was.

De vrouw uitte een vreselijke bedreiging en ijde naar de slede, door Mike gebruikt en die niet ver vandaar verwijderd stond.

De honden waren er nog voor gespannen.

Zij wierp haastig een paar dingen in de slede, sprong er in, klapte met de tong en daarop gleed de slede pijlsnel de helling van de heuvel af, die hier zeer flauw was.

Tom zwaaide enige malen heen en weer en viel toen in de sneeuw, uitgeput door de geweldige worsteling.

Wat Henderson betreft, hij lag onbewegelijk, met de armen uitgestrekt en met het gelaat diep in de sneeuw gedrukt, op de heuveltop.

Het bloedverlies en de hevige koude daarbij, hadden hem 't bewustzijn doen verliezen.

Maar hij had toch nog kunnen zien, hoe Tom zijn doodsvijand overwon...

Jessie deed intussen wanhopige po-

gingen om zich te bevrijden van de touwen, die haar armen omsnoerden.

Zij was hier nog niet in geslaagd, toen vlakbij het luid geblaf van een dozijn honden klonk.

Een paar seconden later verscheen een grote slede om de hoek van de rots.

Raffles sprong er uit nog vóór het voertuig stil stond en wierp een blik om zich heen.

Daarop snelde hij allereerst naar Henderson en wentelde het zware lichaam om, zodat hij in het bleke gezicht kon zien.

Zijn eigen trekken vertoonden een woeste uitdrukking, maar dadelijk ontspanden zij zich.

— Gelukkig, hij is niet dood, slechts bewusteloos, zei hij op zachte toon tot Charles Brand, die eveneens naderbij was gekomen. Geef eens spoedig wat rum en het kistje met linnen en verbandwatten.

Terwijl Brand wegsnelde om een en ander te gaan halen, ijde Jack op Jessie toe en maakte de touwen los, waarmee zij gebonden was.

Tezamen snelden zij naar Tom toe, die roerloos in de sneeuw lag, maar wiens wonden gelukkig niet ernstig bleken te zijn.

Een scheut rum bracht hem spoedig weer tot zichzelf.

Jessie boog zich vol liefde over hem heen, hij herkende haar en met een jubelende kreet wierpen de twee mensen kinderen zich in elkanders armen.

HOOFDSTUK VII

HET BELEG

Tom was spoedig zover hersteld van de geweldige inspanning, dat hij kon mededelen wat er gebeurd was.

Raffles luisterde, terwijl hij zich bevestigde met Henderson's wonde, die nog af ernstig bleek te zijn.

De kogel had de schouder bijna geheel doorboord en was tegen het schouderblad blijven steken.

Gelukkig was Henderson van sterke constitutie en het zou slechts een week

behoeven te duren vóór hij weer geheel hersteld zou zijn.

Maar dan moest hij snel naar een veiliger plaats worden vervoerd, waar hij doeltreffend kon worden behandeld.

Vóór alles had hij rust nodig.

De vier mannen droegen het lichaam naar een plek door de rotswand beschermd tegen de ijzige Noordenwind en zetten er de sleden omheen.

Daarop werd een vuur aangemaakt met behulp van het droge sprokkelhout, hetwelk Brand en Jack in overvloed vonden aan de zoom van het woud, op ongeveer een kwartier gaans van de heuvel gelegen.

Raffles had de wonde onderzocht en zo goed mogelijk gezuiverd en verbonden.

Henderson werd toegedekt met alle beschikbare dekens en terwijl dit gedaan werd, sloeg de reus zijn ogen op.

En zijn eerste woord was een zacht gemurmel:

— Mylord?

Raffles boog zich over zijn trouwe metgezel heen en zei bewogen:

— Wij zijn hier allen, James. Je hoeft geen vrees meer voor ons te koesteren. Wij gaan hier zo spoedig mogelijk weg en dan zul je weer gauw geheel hersteld zijn.

Tom was naast hem neergeknield en hield voorzichtig zijn hand vast.

De pelsjager had hier zeker niet vaak geweend, maar nu stonden er tranen in zijn donkere ogen, toen hij aangedaan stamelde:

— Wij zullen dit nooit vergeten, brave kerel, Jessie en ik! Je hebt voor ons gestreden en je bent voor ons gewond.

— O, het heeft niets te beduiden, vriend Tom, gaf Henderson met een glimlach te kennen. Ik knijp er zo spoedig niet tussen uit, niet waar, Mylord?

— Ongetwijfeld, James, maar dan zult U mij vlug beter maken?

— Ongetwijfeld, James, maar dan moet je mij ook beloven je rustig te

houden en te trachten nu nog wat te slapen, voor wij weer opbreken.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, kwam Jack aarzelend. Maar gij denkt er toch niet aan, reeds deze nacht weer naar Meadow Hill terug te keren?

— Waarom zouden wij niet, als wij een weinig zijn uitgerust? vroeg Raffles. Hoe eerder mijn trouwe makker in een warme kamer ligt en op een behoorlijk bed, waar ik hem veel beter kan verplegen dan het hier mogelijk is, hoe beter!

— Dat kan ik mij voorstellen, maar ik zou u toch ernstig willen raden, niet te vertrekken, voor het weer dag is geworden!

— En waarom dat?

— Omdat het hier een zeer gevaarlijke streek is! Het krioelt hier van wolven, die des nachts uit hun holen komen! Hoor! Daar klinkt hun gehuil!

Alsof de verscheurende dieren op de woorden van de pelsjager gewacht hadden om hun aanwezigheid te verraden, klonk daar in de verre eenzaamheid een lang gerekt gehuil over de troosteloze vlakte.

— Zijn die dieren zo gevaarlijk? vroeg Raffles.

— Ja, want zij zijn uitgehongerd en zij zijn buitengewoon talrijk! Daarom raad ik u dringend aan, hier bij de vuren te overnachten en morgen vroeg weer te vertrekken, als het dag is geworden.

Raffles gaf geen antwoord, maar liep naar de top van de heuvel en liet zijn blikken over de vlakte weiden.

En waar hij keek, zag hij kleine donkere stippen, die zich snel bewogen.

Hoeveel het er waren, was van hier niet te zeggen, maar het leken er duizenden!

Dat waren wolven...

— Bestaat er geen gevaar, dat de wolven ons hier komen aanvallen?

— Neen, dat durven zij niet; voor een vuur zijn zij bevreesd. Bovendien zijn

wij hier buiten de wind en zij kunnen ons ook niet zien waar wij nu zijn.

— Gij zijt beter met alle omstandigheden bekend dan ik en daarom volg ik uw raad op: wij blijven vannacht hier en aanvaarden morgen bij daglicht de terugweg.

Brand en Jack hadden intussen de maaltijd bereid, geholpen door Jessie, die in alle vorm aan haar bevrijders was voorgesteld en er niet over uit kon, dat zij door een « Engelse Lord » was gered.

En zo werd het avondmaal gebruikt en nadat Raffles zich verzekerd had, dat Henderson rustig sliep, wikkelde ieder zich in zijn deken, kroop zo dicht mogelijk bij het vuur, liet zich door de honden omringen, die een heerlijke warmte afgaven en sliep in, zich niet bewust van het grote gevaar, dat langzaam naderbij kwam sluipen...

Tom was de eerste, die de volgende ochtend wakker werd, toen de zon juist boven de kim verrees.

Hij rekte zich eens duchtig uit, wierp een blik vol liefde op Jessie, die nog in haar deken gerold, naast hem op het harde sneeuwdek lag en daar toch zo rustig sliep, alsof zij zich in een verenbed bevond en sprong op.

Maar nauwelijks was hij overeind of een kogel floot vlak voorbij zijn hoofd en sloeg te pletter tegen de rotswand achter zich.

— Wel vervloekt!... schreeuwde hij. Wakker allemaal! Daar zijn mannen in de vlakke!

Jack, onmiddellijk klaar wakker, wist wat die uitroep betekende in deze streek; mannen waren hier meestal tevens vijanden.

Raffles was door het schot reeds wakker geworden, maar begreep nog niet goed wat er gaande was.

Hij wilde opstaan, maar Tom riep:

— Houdt u gedekt! Niet gaan staan! Zij schieten op ons! Kijk, daar liggen

zij aan de zoom van het bos! Verberg u achter de sleden!

Raffles volgde die goede raad op, haalde zijn kijker te voorschijn en richtte die, tussen twee sleden door, op de zoom van het bos.

Het was maar al te waar; daarginds bevonden zich op zijn minst twintig mannen, allen goed gewapend met geweer of karabijn.

Zij waren met sleden gekomen, die dicht bij elkander tussen de pijnbomen stonden.

Daarnaast lagen de honden, ongeveer vijftig in getal.

— Waar komen die kerels zo eensklaps vandaan en hoe weten zij dat wij hier zijn? vroeg Brand ernstig.

— Zij komen uit een van de goudelversdorpen; het zijn zeker vrienden van Mike, die nu dood aan de voet van de heuvel ligt. En hoe zij hier komen? Wel, dat wijf, die slet van een Dolly is hen gaan halen, gisteravond! Wij hadden haar niet mogen laten ontkomen!

— Kunnen wij de heuvel niet weer afdalen aan de zijde, waar wij hem beklommen hebben? vroeg Raffles, die de ernst van de toestand volkomen inzag.

— Als zij er ons de tijd toe laten en als wij aan de andere kant kunnen komen, zonder dat zij het zien, ja, dan misschien wel! antwoordde Jack.

— Laten wij het dan gaan beproeven! zei Raffles kortaf. Wij moeten hier weg!

Hij richtte zich op handen en knieën op, maar dadelijk vlogen drie kogels tegelijk vlak over zijn hoofd en sloegen met een doffe klap plat tegen de rots.

— De sleden! beval Raffles kortaf.

Iedereen begreep dadelijk wat hij wilde.

Op de buik liggend, werden de sleden voorzichtig zodanig voor elkander geschoven, dat zij als het ware een borstwering vormden, juist hoog genoeg om er zich kruipend achter te kunnen bewegen.

Raffles schoof zich nu op de buik achter de sleden, die van het hardste hout waren gemaakt en de kogels op die afstand wel konden tegenhouden, tot bij de hoek van de rots.

Daarop richtte hij zich op en snelde voort over de top.

Maar eensklaps wierp hij zich in de sneeuw, juist bijtijds, want een kogel floot hem met een zwak zuigend geluid voorbij.

Voorzichtig hief hij het hoofd op.

Aan de kant van de rivier, half verborgen achter de oeverrand, lagen ongeveer twintig mannen op een afstand van drie honderd meter.

— Dus ingesloten! mompelde Raffles. Een belegering in optima forma! En een overmacht van een tegen twaalf! Want daarginds zie ik nog meer vijanden.

Hij keerde op zijn schreden terug, zich over de sneeuw voortschuivend, en bereikte veilig het kamp, waar hij mededeling deed van hetgeen hij gezien had.

Met ernstig gelaat luisterden de anderen toe.

Zij begrepen volkomen het gevaar, waaraan zij blootstonden.

Op hulp van buiten was hier volstrekt niet te rekenen.

Zij waren geheel en al op zich zelve aangewezen.

Iedere poging om van deze heuvel af te dalen, zou ten gevolge hebben, dat de kleine troep tot de laatste man zou worden neergelegd.

De belegeraars wilden hun vriend Mike wreken, en zij zouden het goed willen doen!

Aan de kant van het bos was nu niet veel van de schurken te zien; zij hadden zich verborgen achter de bomen of de sleden.

De vier mannen hielden krijgsraad.

— Is deze heuvel overal te beklimmen? vroeg Raffles, zich tot Tom wendend.

— Neen, gelukkig! De helling is al-

leen aan deze kant begaanbaar en dan van de zijde van het meer, maar één man is wel voldoende om de helling te bestrijken!

— Dan moet er dadelijk iemand heen, vóór zij het in hun hoofd krijgen een bestorming te wagen!

— Ik zal gaan! zei Tom. Ik schiet goed.

— Dan ga ik met je mee, Tom! zei Jessie vastberaden. Je weet dat ik ook goed met het geweer omga. Er ligt er nog een in de slede van Mike, die is achtergebleven. Je mag mijn hulp niet afslaan!

— Ga dan mee, als wij moeten sterven, dan zullen wij het tenminste samen doen! zei Tom op doffe toon.

— Wij blijven hier en zullen trachten zoveel mogelijk van die kerels neer te leggen! vervolgde Raffles.

Tom en Jessie hadden hun geweren gegrepen en hun zakken met patronen gevuld.

Nu kropen zij achter de sleden weg en waren verdwenen.

De overigen, Raffles, Brand en Jack, hadden zich plat op de buik achter de sleden uitgestrekt en schoten zo vaak zij maar een beweging achter de bomen aan de woudzoom zagen.

Drie malen viel er een man, zoals Raffles door zijn kijker kon waarnemen.

Maar toen was het ook reeds vier uur in de middag...

Er werd bijna niet gesproken.

De bandieten leken wel verdwenen te zijn, want er was niets van hen te zien.

Maar dat zij er nog waren, bleek uit de schoten, die zij nu en dan afvuurden.

Raffles was zeer bleek, want Henderson was weer bewusteloos geworden; hij had koorts.

De duisternis viel.

Men at snel een weinig gedroogd vlees en een paar beschuiten en toen begon Raffles, die geruime tijd had nagedacht:

— De kerels zullen ons hier kunnen uithongeren als zij willen. Er is voor niet meer dan vijf dagen voedsel voor ons allen. En het drinkwater strekt niet eens zo lang. James zal lang voor die tijd gestorven zijn. Luister, ik ga van nacht heen om hulp te halen!

Raffles sloop langs Tom en Jessie, die nog altijd op de uitkijk lagen en stelde hen met enige woorden op de hoogte.

En daarop gleed hij in de duisternis weg.

Beneden aangekomen, bond hij de sneeuwschoenen onder de voeten en zo snel hij kon, ijde hij naar het meer.

Maar de bandieten waakten! Enige kogels vlogen hem langs de oren. Een waarschuwingskreet weerklonk.

Maar Raffles had reeds de oever van het meer bereikt en in vliegende vaart stak hij het over en was in veiligheid...

Zes uren later, na een tocht die een ander zou hebben gesloopt, bereikte hij Meadow Hill.

Voor grof geld huurde hij er een slede met twaalf honden en een man, die aannam hem nog die nacht naar de Tanana te brengen.

Onophoudelijk doorreizend, de vermoedenis niet achtend, bereikte Raffles in de loop van de dag, toen het reeds bijna weer donker was, de kleine garnizoenstad, waar hij zijn vliegmaschine had achtergelaten...

Omstreeks zes uur in de avond hoorden de drie mannen en het meisje op de belegerde heuvel eensklaps een zonder-

ling geluid in de lucht en even later baadde de heuveltop in licht, uitgestraald door een electrisch zoeklicht.

— De vliegmaschine! De vliegmaschine! riep Brand uit, dol van vreugde en opwinding.

Ja, het was « De Sperwer » die daar naderde en na enige kringen te hebben beschreven, op de heuveltop neerstreek.

De bandieten begonnen in het wilde te vuren, maar zij raakten niets dan de ijle lucht.

Heel voorzichtig werd Henderson aan boord gedragen en daarop scheepten de overigen zich in.

De honden moest men wel aan hun lot overlaten, maar Tom zei, dat zij later stellig uit eigen beweging wel weer terug zouden komen; er was helaas geen plaats voor de dieren.

En nu steeg de vliegmaschine trots in de lucht, terwijl de bedrogen schurken een gehuil van teleurstelling en woede aanhieven en vruchteloos op het vliegtuig vuurden.

Tien minuten later daalde zij om Tom, Jessie en Jack af te zetten, dicht bij de nederzetting.

Met tranen in de ogen dankten zij de « Engelse Lord », maar Raffles zei met een geheimzinnig glimlachje:

— Ik ga nu eerst mijn brave metgezel naar een plaats brengen, waar hij goed verpleegd zal kunnen worden, maar daarna kom ik terug! Ik heb hier nog een en ander te doen, moet gij weten! En wellicht zien wij dan elkander nog!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAAT :

Sneeuw, Goud en Bandieten

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose
68. — De Lokstem van het Goud
69. — Het Geheim van de Boekenkist
70. — Het Revolutie Complot
71. — Het Verlaten Huis
72. — Het Spel met de Dood
73. — Het Verstoorde Feest
74. — Russisch Goud
75. — Een Moderne Robinson
76. — De Moord in Fenchurch Street
77. — Het Vioolwonder
78. — De Raadselachtige Moord
79. — Een Avontuur in China
80. — De Verborgene Schat
81. — De Chinese Schatkamer
82. — De Bende van de Gouden Ster
83. — Sensatie in de Opera
84. — De Folterkelder
85. — De Bedrieger bedrogen
86. — De Geheimen van Parijs
87. — Speelzucht en Misdaad
88. — De Diamanten Spin
89. — Een duivelse Uitvinding
90. — Parijse auto bandieten
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.

